

ZOOLOGICKÁ ZAHRADA XII MĚSÍCŮ

8. VYDÁNÍ

Milí přátelé,

po dlouhé přestávce, která trvala celý rok, přicházíme s posledním číslem novin z naší zoologické zahrady. Chystali jsme se vydat nové číslo hned na začátku sezóny, protože jsme doufali, že covid nezabrání návštěvníkům, kteří u nás již dlouho nebyli, k nám opět zavítat a také si přečíst, co se v našem zoo událo a jak se žilo jejich mazlíčkům v náročném roce 2021 (který nám teď vlastně připadá bezproblémový a téměř přívětivý). Nyní je pro nás dvojnásob důležité podrobně vám poreferovat o našich zvířecích svěřencích, které máte tak rádi, o tom, jak se jim dařilo v době války a co se dělo během okupace. V této těžké době se nám však podařilo vydat pouze zkrácenou verzi novin, takže se budeme muset omezit jen na to nejdůležitější.

Známé přísloví říká: všechno je relativní. Obyčejná procházka mimo město nebo víkendový výlet s rodinou nám teď může připadat jako neskutečný počin (navíc dost nebezpečný). Vzpomeňme si na své obavy z období covidu, který se nyní jeví jako nenáročná zatěžkávací zkouška – a ta zoologické zahradě kupodivu prospěla. Takže jaký je život v zoologické zahradě během války?

Zoo se od samého začátku nacházelo na území válečného konfliktu. Náš příběh v kostce zní následovně: 24. února jsme se tu všichni zmatení zaměstnanci sešli a jediné, co jsme ten den stačili udělat, bylo věnovat veškerou energii hledání nafty. U čerpacích stanic se tvořily fronty a selský rozum nám říkal, že je jen otázkou času, kdy vypadne elektrický proud. Zpětně můžeme potvrdit, že jsme o elektřinu přišli třetí den, ale o plyn (což jsme absolutně nečekali) asi po týdnu. Asi je známo, že zima je ještě větší nepřítel než hlad, protože přiděly je možné snížit, ale minusové teploty zabijí teplomilná zvířata téměř okamžitě (jedná se o všechna zvířata, která jsou na zimu ve vnitřních výběžích, čili 80 % zvířat v zoo). Naštěstí jsme vzhledem k nárůstu cen plynu vybudovali pavilon pro hrochy s kotly na pelety a dokonce se nám podařilo nainstalovat několik záložních obdobných kotlů i v jiných budovách – to byl druhý faktor, který nám umožnil přežít.

Tím prvním byla část personálu, která zůstala na místě po vstupu ruských vojsk na území Dymerského správního územního celku. Druhý den války byly s cílem zastavit postup ruských vojsk vyhozeny do povětří všechny mosty přes Irpiň a zoo tak zůstalo fakticky odříznuté společně s celým Dymerským okresem. Víc než měsíc pobývalo v zoo 24 hodin denně pět zoologů, lékař, jeden dobrovolník a dva hlídači, dokud ruské jednotky koncem března okupované území neopustily. Tito zaměstnanci žili v pavilonech, v nichž se dařilo udržovat alespoň snesitelnou teplotu pro exotická zvířata, a jedli vše, co zbylo v krmné kuchyni a co se dalo sehnat na místě nebo poslat přes Červený kříž z pevniny. Mimoto několik zootechniků zaměstnaných v zoo zůstalo ve vesnici, přičemž po celou dobu okupace chodili do práce přes ruská kontrolní stanoviště a přenášeli přes ně, co se dalo, čímž si zasloužili náš velký obdiv.

Naneštěstí okupace začala na konci měsíce, tři dny před měsíčními dávkami krmiva, a tak byla krmná kuchyně prakticky prázdná. Poslední den nám nestihli dodat nic a upřímně

řečeno jsme také nepočítali s tím, že nebudeme mít možnost se do zoo vůbec dostat. Ruská vojska postavila u vyhozeného mostu kontrolní stanoviště a zakázala jakoukoli dopravu směrem na Dymer – evakuovat se dalo jen ve směru na Kyjev, zpátky nikdo nesměl, přičemž kdo zůstal, ten zůstal, a kdo odešel, nemohl se vrátit. Jediným naším fyzickým spojením se zoo zůstali čtyři členové Červeného kříže, které Rusové zaregistrovali, a až do 25. března tolerovali, aby tato skupina překračovala rozbombardovaný most směrem na Demydiv s léky, potravinami (a vším, co dokázali unést v rukou). Jinými slovy, zoo se muselo spolehnout pouze na to, co zůstalo ve vesnici a co přinesli místní obyvatelé ještě před evakuací. Nějakou dobu se zaměstnanci vydávali hledat jídlo a naftu na adresy, které nám telefonicky poskytlí neevakuovaní obyvatelé obce Demydiv (dokud bylo spojení), ale později už to nebylo možné, protože chození po opuštěných domech v li-

duprázdné vesnici by mohlo být špatně vnímáno jak ruskými hlídkami, tak místními obyvateli. Všichni v okolí se s námi podělili o své zásoby a majitelé linky 355 nám poskytli část zásob nafty z jejich vozového parku, což nám umožnilo několik hodin denně provozovat generátor, čerpat vodu a pohánět kotle na pelety. Ještě jednou moc děkujeme.

Během prvních dnů naši zoologové přestěhovali všechny opice v malých přepravkách do pavilonu hrochů (poté, co se v pavilonu pro primáty ochladilo). Přepravky jsou klíčky, které se používají kromě jiného k přemísťování domácích zvířat (i když ty naše klece jsou samozřejmě větší), ale i jeden den v takové přepravce je pro zvířata problematický – přičemž zvířata v nich musela zůstat po dobu několika týdnů (teď předbímám). Musím říct, že je to vyčerpalo k polosmrti a některá z nich to bohužel nepřežila.

Záchrana zvířat ve válečných podmínkách není snadná. Malá a klidná zvířata se ještě dají nějak zahřát, přemístit a nakrmit, ale u těch větších je to nepřekonatelný úkol. Třeba na nosorožce nelze dát deku a jakmile teplota klesne pod 18 stupňů,

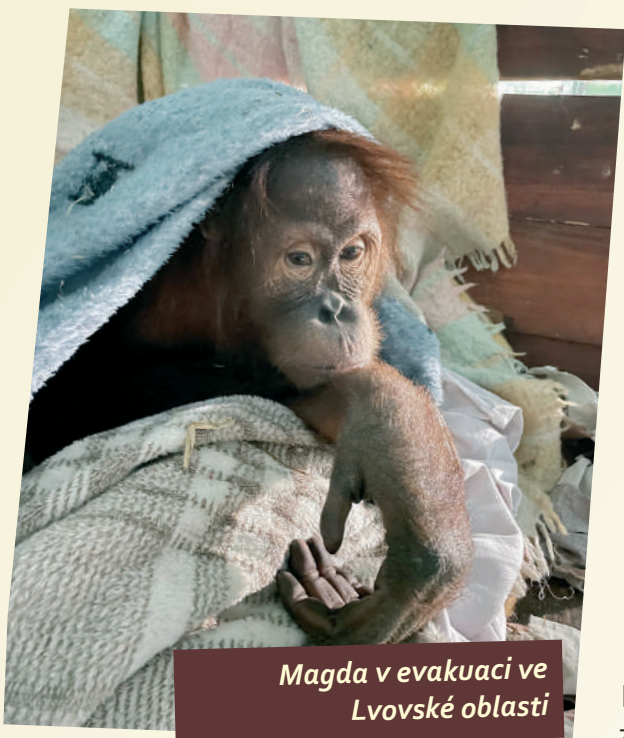
Fotografie z okupace, John, březen 2022

naš Arči hned druhý den ráno kýchá. Naštěstí každé léto děláme zásobu sena na celý rok, takže to s výživou kopytníků bylo jednodušší – krmný přiděl se omezil na seno, které jsme bohudík měli k dispozici. Opice přešly na ubohou stravu složenou z mrkve (té bylo ve skladu nejvíce) a jablek (kterých přinesli sousedé nejvíce). Zoologové se snažili něco vařit na ohni a aby pokrm získal alespoň nějakou vůni, přidávali ingredience, jaké našli.

Pokračování na straně 4

V zoologické zahradě se o všechna zvířata staráme s velkou péčí, ale každý zaměstnanec má samozřejmě svého (i když tajného) mazlíčka. Moje rodina má v tomto směru jasno, a když se ukázalo, že zvířata byla kvůli okupaci odříznuta, okamžitě jsme s Aňou začali myslet na orangutany.

Magda s Josjou vyrůstali v naší rodině ještě před umístěním do zoologické zahrady a i po něm Aňa pokračovala v úloze „opičí maminky“. Každodenní osmihodinový kontakt, pokusy je něčemu naučit (představte si, že Josja pochopil, jak správně sestavit kostky – je velmi chytrý) a hlavně láska a péče, kterou jim Aňa věnovala, jí umožnily zaujmout v rodině orangutanů úlohu rodiče. Mně se to tak úplně nepodařilo – s věkem se Josef Mychajlovič rozhodl, že mu bude stačit jedna hlava rodiny. Orangutani jsou samotářská zvířata, samci nežijí v rodinách a přítomnost dalšího vousatého kandidáta na patriarchy je podle Josjova chápání zbytečná. Je stále přátelský, pořád si se mnou s chutí sedne na kus řeči se svačinkou (malinou nebo hráškem), ale náš kontakt teď vyžaduje nainstalovanou síť. Když se u něj ve výběhu stavíte a má zrovna špatnou náladu, je hned vidět, že je zmatený a nechápe, jak jste se tam ocitli bez jeho povolení, přičemž se neustále bezdůvodně strachuje. Bohužel (nebo bohudík) se k němu nelze chovat jako k domácím zvířatům, u kterých je možné vynutit si poslušnost výcvikem a sugescí nebo i ojedinělým donucením (zejména, když vím, jakému zákroku budu potom vystaven doma), protože je to neúčinné vzhledem k tomu, že orangutani jsou sedmkrát silnější než člověk, a když něco chtějí, tak si lehce spočítají, „kdy“ se to stane (je to jen otázkou vteřin) – takové případy jsou zdokumentovány.

Magda v evakuaci ve Lvovské oblasti

Jozef během války

TICHÁ VÝČITKA:

Jak byli evakuováni orangutani Josja a Magda

Moje nabádání Any, že je na čase, aby omezila přímý kontakt (Josja vyrostl a umí být náladový), se setkává s hloupými poznámkami typu „tak se to stane“ a podobně. Jsme dospělí lidé a orangutani jsou odrostlí, takže se to tak asi stane.

Od prvních dnů obléhání a se zhoršující se situací v zoo Aňa vůči mně začala vytrvale uplatňovat podobnou politiku jako Vladimír Vladimirovič (Putin) vůči Alexandru Grigorjeviči (Lukašenkovi): „Přece nenecháš svého nejlepšího příte-

le v nesnázích, nebo ti to mám vysvětlit jinak?“, s tím rozdílem, že i já jsem opravdu chtěl zachránit orangutany zvyklé na osobní péči, jen jsem v té době neviděl, jak vysoká jsou reálná rizika. Právě takový okamžik nastal, když vypadl proud a všechny ostatní opice byly chyceny a v přepravkách odvečeny do hrošího pavilonu – orangutani se do přepravek nevejdou a odmítají v nich sedět.

První pokus o evakuaci jsme podnikli sami autem manžela naší správkyň, kdy náš zvěrolékař a vedoucí zoolog (kurátor primátů) opi-

by orangutani neposlechli ani Aňu. Drkotali zuby a snažili se dostat blíž k našemu personálu – a to vše se dělo přímo před ruským kontrolním stanovištěm. Zkrátka, jen tak tak se nám podařilo vrátit je do zoo a strhané a ušpiněné umístit do výběhů. Důsledkem bylo, že je to na dlouhou dobu vyvedlo z rovnováhy a začali negativně reagovat na uspávací zbraně.

Tak jsme si dali přestávku a začali přemýšlet o tom, jak se vyvarovat chyb. V té době (dva týdny po invazi) ruské hlídky u mostu nastolily konečnou politiku a přestaly kohokoli pouštět na území Dymerského správního územního celku. Povolení bylo jen to, že každý den (mimo dobu zákazu vycházení) mohli vstoupit čtyři příslušníci Červeného kříže – jedním z těchto statečných lidí byla také Julija. Ta a její souputníci podstupovali mnoho těžkostí – na jejich bedrech ležela příruční doprava léků a potravin pro ty, kteří zůstali v okupaci. Nějakou dobu jsme se s Julií scházeli každé ráno a ona si pro nás do zavazadla vždy přidala pytel s jídlem nebo kanystr s naftou. Pak se brodila ledovou vodou.

Právě s Julií jsme dokončili akci, jejímž cílem bylo dostat orangutany z mrznoucí zoologické zahrady. Toho dne to bylo skutečně obtížné, protože voda u zničeného mostu přibývala a my jsme potřebovali

Fotografie z vojenského dronu. Polovina března 2022, říční přechod u Demydivského mostu. Kdo ví, možná je ta červená tečka u mostu naše Julie, a náklad na nákladovém voru – uspané zrzavé opice.

ce uspali a v taškách a plédech je odtáhli k přechodu přes řeku. Tato operace se ukázala jako neúspěšná a téměř tragická, protože když se Josja probral na vyhozeném mostě, tak se mu nelíbilo, co vidí, a usoudil, že záchranou před převozem v mrazu je zábradlí. Sotva jsme ho od něj odtrhli. Jen bych rád podotknul, že ve stavu tak extrémního stresu

bedny pro přepravu na voru. Kdyby se orangutani během přechodu probudili, je lepší nemyslet na to, jak to mohlo dopadnout (doteď se děším, když pomyslím, co by se stalo, kdyby bedny sklouzly do vody). Další komplikací bylo chladné počasí a sníh, ale ruská hlídka našťastí viděla opice skrz otvory a nepožadovala, abychom bedny otevřeli.

Společně doma

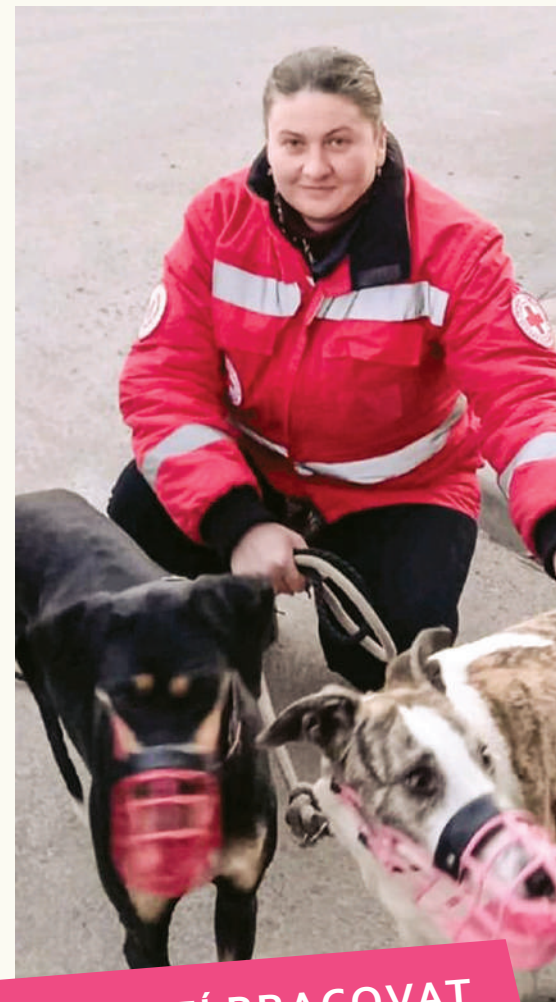
ztužili vše, co orangutani začali rozebírat: voliéra o velikosti pokoje pro ně byla příliš malá a funkčně nebyla pro tak vyspělé opice uzpůsobena. Po jednom dni bylo jasné, že v místnosti se budou mít stejně špatně jako v zoo (samozřejmě kromě dostatku tepla a jídla), a tak jsme začali obvolávat kolegy. Josja s Magdou (společně s matkou) byli převezeni do zoologické zahrady Limpopo ve městě Drogobyč, kam jsme poté přesunuli i ostatní opice, a to 31. března, druhý den po osvobození našeho zoo.

Kromě zoo Limpopo bychom chtěli upřímně poděkovat i dalším zoologickým zahradám, které nám poskytly útočiště v těžkých časech, protože naše parta primátů není zrovna malá. Ostatní našli své útočiště v zoologických zahradách ve městech Rivne a Luck.

14. května, dva dny před otevřením zoo, jsem všechny orangutany vítal u jejich výběhů. Nepřeháním,

že když vyložili zbývající obyvatelé pavilonu primátů a na druhém konci kamionu jsme uviděli velké klece s Josjou a Magdou (laskavě zapůjčené kyjevskou zoologickou zahradou), bylo mi bez přehánění neskutečně smutno. Orangutani mi věnovali jediný pohled a dál si mě nevšimli a nereagovali ani na uvítání, ani na mě samotného. Dívali se skrze mě jako unavení lidé a připadali mi jako uražení stařečkové, kteří všemu rozumí, ale nevidí důvod něco vysvětlit. A to kvůli naprostému zklamání z člověka, se kterým komunikují. Říká se, že zvířata nemohou přesně sdělit své myšlenky, protože neumějí mluvit, ale z klece, v níž se nacházel Josja, jasně zaznělo, že nevyžaduje žádné vysvětlení nebo omluvu, že se k nim takto chovat zkrátka nelze...

Orangutani nejsou mstiví, vzpamatovali se, komunikují a hrají si s námi, někdy dokonce naštvou mámu Aňu. Když někde zahřmí, podívají se na oblohu. Hromu se báli i předtím. Když hřmělo, utíkali do naší náruče. Jelikož z jejich betonového bunkru, kde strávili během okupace dva týdny, nebylo vidět žádné rakety ani tanky, mysleli si, že je to jen dlouhá, strašlivá bouřka.

JE MI CTÍ PRACOVAT

S TAKOVÝMI LIDMI

P.S. PTÁTE SE, JAK SE DAŘÍ NAŠÍ JULIJI?

Dva týdny po záchraně orangutanů byla Julija zatčena. Nejdříve ji zavřeli v Dymeru, pak přišlo Bělorusko, Rusko a Krym. Poté byla vyměněna v Záporoží. Můžeme si jen domýšlet, co se skrývá za tím „poté“. Až přijde ten správný čas, Julija se sama rozhodne, co nám povypráví, a my budeme poslouchat s otevřenou pusou a vzpomínat na všechny, kterým pomohla. Přesně, jak jsem si myslel, Julija se hned po propuštění dala do práce a začala pomáhat v sirotčincích na východě.

Je mi velkou ctí, že jsem poznal Juliju a její kolegy z Červeného kříže.

VEPŘOVÉ UŠI

A RYPÁKY

aneb příběh se šťastným koncem

Zoo navštěvuje také náš „kamarád z fronty“ Valentyn, jeden z dobrovolníků, kteří během okupace shromažďovali lidi z místních vesnic a zajišťovali jejich evakuaci. Později jsme ho přijali a byli jsme nuceni mu přidělit hledání zásob pro naše zvířata.

V této souvislosti si vzpomínám na jeden příběh – možná se zasmějete, že to zní jako pohádka, ale skutečně se to stalo...

V polovině března jsem se doslechl od úžasné dívky Oksany, která nám rovněž pomáhala hledat krmivo ve vesnicích, že někde u Dymera je závod na výrobu krmiva, v němž se nachází ještě nezkažené „výrobky z jatečně upravených těl vepřů“.

Dovolal jsem se k Valentynovi a sdělil mu novou informaci s tím, že upřesním podrobnosti a znovu mu zavolám. Ještě jsem ho požádal, aby se zatím vydal tímto směrem.

Další události se vyvíjely z pohledu každého účastníka akce jinak.

MOJE VZPOMÍNKA.

Oksana mi ještě jednou zavolala a řekla, že je nutné přijet do Dymera, že u vjezdu před kolonou

traktorů jsou dílny a v jedné z nich se nacházejí mrazáky plné prasečích uší a rypáků. Začal jsem volat Valentynovi. Nezvedal mi telefon, což bylo zvláštní – na okupovaném území skoro nebyl signál, takže když už se objevil, všichni telefon obvykle zvedli okamžitě, člověk třeba schválně vyběhl někam na kopec a cíleně čekal na hovor. A já jsem pětkrát vytočil číslo, přičemž signál byl, avšak žádná odpověď. Pak jsem napsal SMS (samozřejmě jsem si ji nechal na památku): „Prosím, jeď tam a tam a vezmi to a to.“

VALENTYNŮV PŘÍBĚH.

Cestou do Dymera si uvědomil, že ví, kde se to místo nachází a nepotřebuje žádná další vysvětlení. Jel tedy rovnou tam a vstoupil do dílny. Tu ho nepřátelsky srazili k zemi, pod nos mu strčili samopal a začali na něj křičet, co sakra chce. Ukázalo

se, že na území podniku se nachází úkryt pro ruské vojáky, kteří byli řízením osudu ukryti právě v této dílně a měli zde tajně svou techniku. Pak zazvonil telefon. Poprvé, potřetí, popáté. Velitele zajímalo, kdo to Valentynovi pořád volá. Ten mu jako slušný člověk vysvětlil, o co jde a jaký je účel jeho cesty. Nařídili mu, ať jim odevzdá svůj telefon, na který mu v ten moment přišla textová zpráva. Velitel si ji přečetl, postrčil Valentyna do zadní části budovy k mrazáku, řekl mu, ať si vezme, pro co přišel, a vypadne.

Jistě mi dáte za pravdu, že šťastný konec příběhu vás rozesměje.

Koneckonců, reakce nepřátelských vojáků, kteří si v SMS přečetli, že Valentyn měl dorazit na místo jejich nasazení a přivést „co nejvíc prasečích uší a rypáků“, mohla být jiná...

Pokračování. Začátek na straně 1

Nejhůř byli postiženi predátoři. Vždycky jsme si brali zásoby masa na dva týdny. Potřebujeme ho hodně a ve válečných podmínkách bylo téměř nemožné ho sehnat. Jediným důvodem, proč zvířata přežila toto období, byla relativně krátká doba okupace – něco málo přes měsíc. Když bylo všechno maso v okolí (včetně zbytků, kůží a podobně) spotřebováno, zbývalo udělat jediné – nemyslet ze středně a dlouhodobé perspektivy, ale hledat krmivo denní potřeby na jeden den dopředu. Když se něco našlo, tak jsem děkoval Bohu. Zní to brutálně, ale v jednom případě nám zármutek souseda umožnil přežití našich zvířat – poblíž zoo se nachází koňský ranč, kde se soused musel rozloučit s jedním koněm, který si zlomil nohu, a pak s dalším. A toto

Obloha nad zoo v podobě rakety

prodloužilo život našim zvířatům. Děkuje.

Zvířata reagovala na neobvyklé podmínky téměř jako lidé. Když si uvědomila, že jim nad hlavou něco letí a pak to na zemi dělá velký hluk, hleděla nahoru, a když vzduchem zasvištěla střela, tak se přikrčila. A pak se dovtípila, že jejich nemilované betonové skryše (kam je občas zavíráme kvůli veterinárním zákrokům nebo při oddělení zvířete od smečky) jsou přirozeným úkrytem, a tak se tam sama vydávala, když se ozval hluk boje.

Při ostřelování došlo i ke ztrátám na životech. Nebyli jsme zasaženi přímo. Zoologická zahrada se nacházela právě mezi stranami, které po sobě střílely (nepřítel s palebnými bateriemi se usadil v Kozarovičích, které jsou vzdálené pět kilometrů severně od nás, a tímto směrem střílely Ozbrojené síly Ukrajiny z nedalekého lesa poblíž vyhozeného mostu). Před odchodem Rusů se stalo, že velmi intenzivní ostřelování vyvolalo u našich medvědů Tobyho a Kubyho těžkou depresi (obecně jsou tito medvědi známí flegmatici – a najednou tohle), kdy čtrnáct dní apaticky leželi a nejevili žádný zájem o život, dokonce i když zavládlo ticho a bylo k

mání běžné krmivo. Nosorožec Arči při prvním ostřelování vytrhl ze zdi ocelovou nádobu na napájení a zaměstnanci se ho celý den snažili přesvědčit, aby se neporanil o ostré hrany, které se snažili obrousit přímo pod jeho nosem (rohem). Mykola Stepanovyč, hlava naší žirafí rodiny, při ostřelování padl k zemi. Překvapilo nás, že se pak dokázal zase zvednout, protože to u žirafy, která upadne, není obvyklé. Některá zvířata uhynula strachem v záchvatu paniky, kdy se ubila o zeď (opice), nebo na zlomené srdce důsledkem šoku, jako například mnoho ptáků a pruhovaná hyena Žuža.

Počet obětí se bohužel ještě zvýšil. Zvířata v zoologických zahradách, stejně jako ta ve volné přírodě, nedávají najevo, že je jim zle – ráno zvíře vypadá normálně, ale v poledne prostě padne a zemře. Pouhým okem se to nedá zjistit, až při pitvě se člověk diví, jak je možné, že s tolika selhávajícími orgány zvíře vůbec žilo. Takto na infekci z klíšťat uhynula například vlčice červená Raduha, protože nebyla včas léčena (kvůli válce nebyly dodány léky). Nebo samice mangabeje Lora, která vyrostla u mě doma v kuchyni, náhle zkolabovala a zemřela na mrtvici (nahromaděný stres při převozech). Již v naprosto normálních podmínkách uhynula nádherná opice tamarin císařský Uska, která také nedostala včas léky. Evidentně neuhynuli zásahem kulek a střel na bitevním poli, ale přímým důsledkem války – jen se zpožděným účinkem.

Snažíme se nebýt smutní, protože za takových okolností nebylo možné vyhnout se ztrátám a myslíme si, že to mohlo být mnohem horší. Onen týden po osvobození byl pro mnohá zvířata zřejmě stejně posledním, protože by jednoduše zemřela hladu. Když jsem po deokupaci poprvé uviděl našeho lva Ludvíka, byl kost a kůže: místo denní porce masa nebo dalších potravin v objemu asi 6 kg dostával čtyři kila každé čtyři dny – myslím si, že tento příklad dostatečně ukazuje, jak bídně na tom všechna zvířata byla.

Nepřátelská vojska částečně poškodila také naše kanceláře – celkově to však byly malé ztráty. Je nepatřičné takové škody vůbec zmiňovat, protože se v tomto ohledu ve srovnání s jinými městy považujeme za šťastlivce (do Buče je to dvacet kilometrů). Nevzdal jsem se sice naděje, že vypátrám, kam se poděly mé nové boty ze skříňe, a stále uchovávám jako důkaz ošuntělé ruské armádní boty, které zaujaly jejich místo – takto žertujeme, když se nás ptají na naše ztráty.

Kamčaťští medvědi Toby a Kuba, kteří přijeli z brněnské zoo (Česká republika)

Koneckonců uhynulá zvířata nelze považovat za ztráty, ale hromadné tragédie, které se odehrály v chovatelských stanicích, útulcích, zoologických zahradách a v běžných domácnostech chovajících domácí mazlíčky. Naším zvířatům již život

nevrátíme, ale můžeme (a musíme) zachránit jiná na jejich památku.

Budoucnost nevypadá růžově. Zoo není nákupní centrum ani restaurace, kterou lze odpojit od sítě, zavítat a počkat na lepší časy. Nelze jej ani „optimalizovat“, protože všechny jeho složky, jako je krmivo, vytápění od podzimu do léta, úklid a údržba se prostě nedají zredukovat – proto si musíme utáhnout opasky. Procházíme opravdu vážnou zkouškou a nebudete nám asi nic jiného (dokud nejsou návštěvníci), než požádat o pomoc, protože sami bohužel udržet zoo nedokážeme.

Zachránci našich zvířat

POMOC PRO ZVÍŘATA

Naše e-mailová adresa: 1@12.org.ua

Naše stránka na Facebooku: [Парк XII Місяців](https://www.facebook.com/12months)

Naš Instagram: [zoo_12m](https://www.instagram.com/zoo_12m)

Naše nadace byla založena s jediným cílem: udržet zvířata naživu
Zoologická zahrada XII měsíců v době války. Program nadace zahrnuje:

- krmivo pro zvířata
- komunální služby pro zvířata
- péče o zvířata

Naš PayPal: [1@12.org.ua](https://www.paypal.com/12.org.ua)

Naše bankovní spojení:

CHARITABLE ORGANIZATION «XII MONTHS PARK» ANIMALS' RESCUE CHARITABLE FUND»

Code: 43580570

Account IBAN #: UA073005280000026006455080336 eur usd czk pln

Beneficiary's bank: OTP BANK JSC 43 Zhylyanska Str., Kyiv, 01033

SWIFT code: OTPVUAUK

Payment purpose: Charity donation

Milí čeští milovníci zvířat, jsme rádi, že jsme vám poskytli válečné vydání novin z naší zoologické zahrady v podobě, v jaké se dostávají do rukou návštěvníků našeho zoo v Kyjevě. Je nás tak víc – těch, kteří vědí, jak se nám daří, jak bojujeme a že hodláme zvítězit.

Zoologické zahrady samozřejmě nebojují se zbraněmi v ruce. Naším úkolem je především zachránit život zvířatům, stejně jako to před námi dělala řada zoologických zahrad během předchozích válek – a je známo, že se jim to podařilo.

Bohužel v době války se pozornost obrací na válečné problémy a záchranu lidí, což je pochopitelné. Jsou chvíle, kdy se nám však nedostává rukou ani prostředků, a my opravdu potřebujeme podporu.

Právě proto jsme se rozhodli, že vám s pomocí naší spřátelené české zoo dáme vědět, že žijeme a bojujeme. A až zvítězíme, tak se s vámi potkáme ve svobodné Evropě.

Mykhailo Pinchuk | Zoologická zahrada XII měsíců | Majitel